

bringer, hvorved den Tanke bliver opretholdt, at man med Hensyn til Retshandler, der i de her paaagebde Tilfælde ere afsluttede inden 1ste April 1862, kan faae de Rettelser, som Loven af 4de Juli 1850 har tilfattet. Den samme ærede Rigsdagsmand har under Nr. 21 stillet et Endringsforslag, hvori han for Selveierbønderne vil have opretholdt en Begunstigelse med Hensyn til Stempelpapir. Men om man ogsaa vil sige, at der med Hensyn til Fæstebønderne er et Forhold tilstede, hvor særlige Hensyn bør tages i Betragtning, saa gjælder ikke det Samme med Hensyn til Selveierbønderne. Lad os dog ikke for Stempelpapirsafigtens Vedkommende opstille en privilegeret Klasse i Selveierbønder, der kunne eie indtil 12 Tdr. Hartkorn; skulle de særlig begunstiges ved Bestatningen, saa veed jeg virkelig ikke, hvor Begunstigelseerne skulle høre op. Jeg finder, at der aldeles ingen Anledning er til at give Selveierbønderne Begunstigelser ved Testamenters Udfærdigelse, og naar den ærede Rigsdagsmand vil betragte § 13 i det forelagte Lovudkast og sammenholde den med Bestemmelsen i Forordningen af 22de November 1837 § 11, saa vil han see, at den Bestemmelse, hvorom der her handles, vil komme til Undværelse paa den Maade, at der af Retsprotokollerne inden 3 Uger maa tages en Afskrift, skreven paa samme Stempelpapir som for Testamenter. Det er virkelig ikke nogen bethdelig Byrde, hvorom her handles, hvis Udvalgets Endringsforslag, som jeg ikke har Noget at erindre imod, gaaer igjennem, thi 1 Rd. for et Testamente, der kan angaae en Værdi af 4000 Rd., er ikke nogen stor Byrde. Vær overbevist om, at de Begunstigelser, man troer at faae ved at stemme for Forslagene under Nr. 21 og 23, kommer man til rigelig at betale ved mangfoldige andre Leiligheder, ogsaa der, at man vil komme til ligesom at synes at mangle den frie, uhilbede Behandling af disse Forhold, som er i saa høi Grad ønskelig. — Under Nr. 24 har den ærede Rigsdagsmand stillet et Endringsforslag, som jeg troer at der ligeledes kan indvendes ikke Lidet imod. Det er ganske rigtigt, at disse halve Kjøbesummer, som indstaae i Fordegods, efter den tidligere Lovgivning ikke skulde medregnes ved Sal-

get, men det stod i Forbindelse med et heelt andet System end det, der er opstillet i det nærværende Lovudkast; det stod i Forbindelse med det System, at en Canon, faste Arvesæstef Afgifter og andre lignende Byrder, der hvilede paa en Eiendom ikke skulde medregnes til Kjøbesummen, med andre Ord, naar en Mand kjøbte en Eiendom, hvorpaa der hvilede f. Ex. en aarlig Canon af 8 Rd., og gav 1000 Rd. for den, saa skulde Stempelpapiret kun beregnes efter de 1000 Rd. Der kan reises Strid om, hvilken Grundfætning der er den rigtige, om saadanne faste Afgifter, der hvile paa en Eiendom, skulle medtages eller ikke; de forskjellige Landes Lovgivninger have løst dette Spørgsmaal paa en forskjellig Maade, og vor tidligere Lovgivning løste det paa den Maade, at de faste Afgifter ikke bleve regnede med i Kjøbesummen, hvorimod det nærværende Udcast har løst Spørgsmaalet paa den Maade, at de skulle regnes med, saaledes at naar en Mand kjøber en Eiendom som den før omhandlede, vil det stemplede Papir blive beregnet til 1200 Rd. Man har nemlig meent, at det var ganske det Samme, hvad enten der paa en saadan Eiendom hvilede en Afgift af 8 Rd., eller der deri indestod en uopsigelig Prioritet paa 200 Rd., og indestod der en saadan, var det aldeles givet, at Beløbet af denne Prioritet maatte medtages ved Beregningen af Kjøbesummen. Hvis man nu følger det System, som den tidligere Lovgivning opstillede med Hensyn til Beregningen af disse Afgifter, saa er det aldeles rigtigt, at man ogsaa maa undtage disse halve Kjøbesummer, der efter deres hele Natur og Væsen have Charakteren af en Canon hvilende paa Eiendommen, men naar man derimod følger det System, der er opstillet i det af Regjeringen nu fremlagte Lovudkast, at faste Afgifter skulle medregnes i Kjøbesummen, saa vilde det være i Strid hermed, naar man ikke ogsaa vilde medregne de her omhandlede Beløb. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at der med Hensyn til bemeldte Kjøbesummer gjaldt Udpantningsret; men dette forandrer ikke deres oprindelige Charakter, thi Udpantningsretten knytter sig ikke saaledes til det bestemte Begreb af Skat. Den ærede Rigsdagsmand vil dog vel ikke benægte, at de Obligationer, der ere